

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín 10/2022

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.
1 Kor 8,1

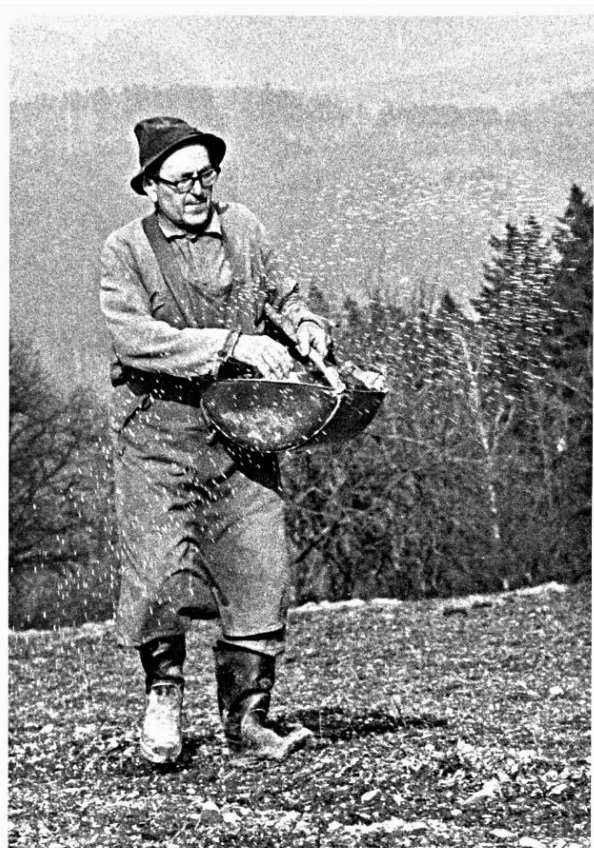

VE VINICI NAJDETE:

**Úvodník – Změna ne-možná a Boží dopuštění;
Sbírka pod moudrostí 3; Ellen K. – Jsi
chrámem; Mládežnická dovolená 2022;
Oznámení**

Úvodník

Změna ne-možná a Boží dopuštění

Jsou věci, které měnit jde a věci, které měnit nejdou. Bibli je napsáno, že je nemožné, aby Bůh klamal. Bůh je pravdomluvný a nejde to změnit. Nestane se z něho lhář. Věci, co nejdou změnit, se staly předmětem lidské fantazie. Koně a ševci létají, lidi se mění v kámen a nebo žijí pod vodou, živá voda křísí mrtvé a hojí rány. Cestuje

se ve vesmíru, zvířata mluví atd. Jenže my ve světě fantazie nežijeme. Jsou věci, o kterých víme jistě, že nejdou. Třeba že nikdy nenaučíte mluvit svého psa. Pak jsou věci, co by mohly jít změnit, kdyby to ten druhý chtěl také. Cesta k těmto změnám existuje. Můžete něco navrhnout, můžete naléhat, můžete přemlouvat. Když to nepomáhá, někteří nutí, donucují, vymáhají, hrozí a vydírají. A tak mnohdy dosahují svého. Je hodně věcí, na které jde kývnout a nic se neděje a tím projevít dobrou vůli, vstřícnost a velkorysost. Pokud jsme v pozici člověka, který něco chce změnit a ten druhý, nebo ti ostatní to nechtějí, byť by šlo o dobrou věc, nemůžeme vydírat. A tady začíná Boží dopuštění. Věci se často dějí špatně a Bůh to dopouští. Ne, že by to tak chtěl a souhlasil, ale proto, že respektuje svobodnou

vůli. Pořekadlo, které říká, že se někde dělo Boží dopuštění, naznačuje, že se dělo něco špatného. Že byt byl vzhůru nohama a nebo vítr odnesl stodolu. Když se děje Boží dopuštění, neděje se Boží vůle. Aby se tedy v našem životě dělo co nejméně Božího dopuštění, mělo by se tam dít co nejvíc Boží vůle. Jak je napsáno v žalmu: „Hospodin na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli.“ Dotazovat se po Boží vůli znamená mít rozum. Předpoklad k tomu je, že budeme nepřemluvitelní k tomu, abychom opouštěli nebo odbíhali z Božích cest. Věci, co

změnit nejdou, máme pokorně přijmout, a na věcech, které změnit můžeme, trpělivě a s nadějí pracovali.

A pak je tu možná a nebo snad. Možná se něco povede, možná ne. I Bible o tom mluví. V takových případech nám Boží moudrost radí, dát se do práce, i když výsledek není jistý ani zaručený. Protože tak je to lepší. Jak říká Písmo: „Kdo hledí na mraky, nebude sklízet, kdo hledí na vítr, nebude sít. Jako nevíš, jak rostou kosti v těle těhotné, tak nevíš, co se zdaří a co ne.“ Prostě, oráč pracuje v naději a nebo nepracuje vůbec.

Petr Rýgl

SBÍRKA POD MOUDROSTÍ 3

**Člověk člověka nemůže nikdy plně nasytit.
Čekat, či požadovat to od ostatních je bláznovství.**

**Čekáš-li dokonalý život,
pak si buď jist,
že na tomto světě se ho nikdy nedočkáš.**

**Nenaslouchej tomu, u koho víš,
že nechceš, aby nad tebou měl moc.**

Nejde vzpomínat na to, co se nestalo.

Víra je jistota bez důkazů.

**Co mě nepotupuje v Božích očích
To mě nepotupuje vůbec.**

**Co je to život?
Dar, tajemství a příležitost.**

**Nebránit svobodné vůli, znamená
mnohé věci dopustit.**

Bůh na tobě použije to, co na tobě použít jde.

Duševní blaho přivodí tělesný pocit.

Nejde najít nebe na zemi.

**Než svým myšlenkám
je lepší naslouchat myšlenkám stvořitele.**

JSI CHRÁMEM

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá...?“

1.Kor. 6, 19

Jak vám to zní? Představujete si svoje tělo jako katedrálu? Gotickou, nádhernou, zdobenou, dechberoucí? Tak to říká Písmo.

Tam, odkud pocházím, se tento verš často citoval jako podpora zdravé životosprávy. Je-li naše tělo chrámem Ducha, je třeba se o něj náležitě starat, aby bylo v dobré kondici, aby dobře vypadalo, bylo zdravé a silné.

Přiznám se, že s tím mám v poslední době trochu problém. Moje tělo je pořezané, posešivané, a v současné době v procesu hojení. Ale i když se zahojí, vyhlídky do budoucna nejsou úplně optimistické: Asi budu potřebovat brýle. Svaly ochabují. Bývám víc unavená.

Svoje tělo teď vnímám spíš jako kostel někde v Pošumaví, který zde zůstal po odsunu původního obyvatelstva a v průběhu desetiletí postupně chátral. Omítka opadává, některá okna jsou vytlučená, zvon dávno nezvoní a střechou trochu zatéká. Z původní výzdoby v interiéru toho mnoho nezbylo.

Ale přišel mi takový obraz: Jednou večer k němu dorazí skupina mládežníků, vejdou dovnitř a trochu se porozhlédnou. Musí se chvíli rozkoukávat, už je skoro tma. Není co rozsvítit. Žádný lustr tam nevisí, a i kdyby visel - elektřina nefunguje. Ale to nevádí. Oni postupně odkládají baťohy, rozsvěcí svíčky a staví se do kruhu. Někdo vybalí kytaru, jiný flétnu a vzadu se dokonce mihnou jedny housle. Chvíli je ticho, které v jednom okamžiku měkce přijme první tóny. Přidají se akordy. Potom hlasy, nejdřív nespělé, ale pak čím dál víc pevné, usazené v tóninách, odpovídající si navzájem. Celý ten nádherný souzvuk stoupá až někam ke kůru a ještě výš, až ke krovům. Chvály a světlo. Naslouchání a život. Modlitby. Dýchání. Jestliže jako poutník procházíš kolem, to první, co tě zaujme, je teplá záře a hudba linoucí se z oken. Láká tě to vstoupit, poslouchat, přidat se. Exteriér ohlodaný zubem času je najednou zcela nedůležitý. Už to nejsou mrtvé kameny a prázdný prostor. Jestliže v chrámu stojí někdo, kdo hledá Boží tvář, kdo mu chce naslouchat, kdo se modlí, kdo Mu zpívá, pak je v něm život.

Naším úkolem je být takovým chrámem. Jestliže ve svém srdci uctíváš Hospodina, čekáš na Jeho slovo, děkuješ Mu, vyznáváš lásku, pak Ho uctíváš v Duchu a v pravdě a tvoje tělo je chrámem, ve kterém je život. Dokonce v něm přebývá On sám.

Kousek odloupené omítky je pak naprosto nepodstatný.

Ellen Kloučková

ZÁZNAM Z MLÁDEŽNICKÉ DOVOLENÉ 2022

Koncem října jsme s mládeží již podruhé vyrazili na mládežnickou dovolenou na naši oblíbenou chatu Karbox. Letos jsme se celkem odvážali a pozvali jsme dvě další mládeže. Samovu hradeckou mládež a naše nové trochu kamarády z Děčína. Z počátku to vypadalo, že pomalu obsadíme celou chatu, ale Děčín se k nám nakonec nepřidal a z Hradce se přihlásilo jen pár. (Ovšem Děčín-Jičín, už jen kvůli té krásné rýmové shodě, se jednou musí sejít.)

V pátek jsme každý ze svého domovského kouta vyrazili a sešli se v pozdních hodinách na chatě nakonec v počtu 13 odvážných. Měli jsme příjemný, trochu seznamovací večer s hrami a ulehli jsme s očekáváním sobotního celodenního výletu. Počasí nás ovšem vyvedlo z míry, protože od rána přelo, byla hustá mlha a nepromokavého oblečení bylo ještě míň než málo. Takže se po snídani dala tlupa kluků do přípravy oběda. Řeknu Vám, to byl tak nádherný pohled na kuchyň plnou pracujících kluků, že se mi až z očí draly slzy. (To, že ty slzy byly nejspíš z obřího (50ks) množství nakrájené cibule bych pro efekt ani nemusela dodávat.) Šéfkuchařem byl jak jinak než náš uznávaný Vít (We eat [ví ít] - angl. my jíme). Přibližně po 3 hodinách, kdy už byla cibule řádně rozvařená, jsme zasedli k dlouhému stolu plného jídla - buřt guláš, těstoviny, knedlíky a chleba, a dali jsme se po rychlé Rútíně modlitbě do hodování. Poté nastal nutný čas na proces zpracování energicky výživného oběda.

Následně vysvitlo sluníčko a to byl signál, že bychom konečně mohli vyrazit na plánovaný výlet. Jenže ejhle, čekalo nás dlouhé debatní a motivační přemlouvání určitých jedinců k nějakému přiblížení se k určitému druhu dobrodružství. Ano, můžete tleskat, vyšlo z chaty všech 13 odvážných a při oranžově zalité obloze jsme mířili do výšin za lesním dobrodružstvím. Překvapivě jsme ušli pár slušných kilometrů, avšak někomu to vůbec nestačilo, tak se náhle Áďa objevila na něčích zádech, vid' Béňo? Naše výprava nemohla mít lepší zakončení než v hotelu Přední Labská s velkou objednávkou

horkých malin a neplánovanou pozdní oslavou Rút narozenin. Večer jsme se ještě dojedli velkou várkou popcornu a proměnili se ve svá dětská já. Né, že bychom šli spát po večerníčku. Naopak. Celá chata se stala velkým hracím polem na vylepšenou schovávanou (občas v podobě hodinového stání na stole ve tmě - velká zábava, fakt), která se hrála až do pozdních nočních hodin. Jo, většinově jsme dospělí.

Nedělní ráno jsme věnovali rozjímání nad Božím slovem vedeným Samem H., chvalám a rozhovorům s Bohem. Uklidili jsme chatu a rozloučili se s vědomím, že se zase brzy (trochu za dýl) opět setkáme. Reálně, bylo to krásné, sice chaotické a bez možná očekávaného řádu, ovšem spontánní a jak už z názvu se dá vyčíst, dovolenkářské. (Přístě už třeba nebudeme hledět na mraky, Petře.) Díky za pozornost.

Klára Kecskèsová

OZNÁMENÍ...

PRAVIDELNÉ SHROMÁŽDĚNÍ

knihovna V. Čtvrťka, Jičín
neděle 9³⁰ h

SKUPINKY

středa od 19⁰⁰ h u Smolíkových
čtvrtek od 19³⁰ h u Václavíkových
pátek od 19⁰⁰ h 1x za 14 dní u
Šolcových

MLÁDEŽ

4. listopadu v Hořicích
18. listopadu v Jičíně
2. prosince v Hořicích

STARŠOVSTVO

27. listopadu od 14 h u Smolíkových

KAVÁRNA

Minikavárna vždy v neděli po
shromku. Velká kavárna poslední
neděli v měsíci. Přineste s sebou
něco na zub, prosím.

POČET ČLENŮ

41 dospělých
Honza Kobr vystoupil ze sboru na
vlastní žádost.
5 nezletilých
12 dětí

MLÁDEŽNICKÉ SHROMÁŽDĚNÍ

20. listopadu v rámci pravidelného
nedělního shromáždění

VÁNOČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Uskuteční se v neděli 18. prosince
od 17 h. V tuto neděli nebude
nedělka a památka Večeře Pán. Po
shromáždění bude kavárna.

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín
webové stránky: www.ksj.cz
<https://www.facebook.com/ksjicin>
měsíčník Jičínská vinice;
vinice@ksj.cz

NAROZENINY

24. 11. Jirka S. | 28. 11. Jirka K. | 16.
12. Petr V. | 31. 12. Ondřej S.

